

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.,** se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2011, sp. zn. 2010/221/vos/CET, čj. RUD/265/2011, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2011, čj. 11 A 59/2011 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 11. 1. 2011, sp. zn. 2010/221/vos/CET, čj. RUD/265/2011, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně

dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), kterého se žalobkyně dopustila odvysíláním pořadu Kriminálka Miami na programu NOVA dne 26. 1. 2010 od 17:45 hodin. Pořad obsahoval několik scén zobrazujících realistické násilí (střelba hřebíku do lidského oka, vražda matky provedená brutálním způsobem), které byly způsobilé šokovat a traumatizovat dětského diváka, vyvolat v něm pocit strachu a úzkosti a vést k ohrožení jeho psychického a mravního vývoje. Tím žalobkyně porušila povinnost nezařazovat do vysílání v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 28. 6. 2011, čj. 11 A 59/2011 - 39, zamítl.

3. Městský soud uzavřel, že pokud pořad obsahoval naturalisticky působící záběry násilí a jednání pachatele trestné činnosti, bylo na žalované, aby v rámci správní úvahy posoudila vhodnost jeho vysílání před 22. hodinou. Byť mohlo být subjektivní vnímání tohoto pořadu různými dětmi a mladistvými odlišné a nemuselo být u všech negativní, byla zde dána možnost ohrožení jejich fyzického, psychického nebo mravního vývoje. Úvahu žalované o možném uložení sankce za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání proto soud označil za legitimní.

4. Dále se městský soud neztotožnil s námitkou, že při hodnocení důsledků jednání žalobkyně nelze rezignovat na roli rodiny. Ta má zajistit, aby děti nízké věkové kategorie nesledovaly tento pořad v dané době vysílání. Podle soudu je obecně známo, že v předmětném čase není spousta rodin natolik soustředěna na eventuální korekci jednání dětí a mladistvých, a navíc ani korekce rodiny nezbavuje provozovatele televizního vysílání zákonných povinností.

5. Městský soud nepřisvědčil ani tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Ve výroku nebylo údajně uvedeno, který ze zákonem chráněných zájmů měl být jednáním žalobkyně dotčen. Podle soudu výrok obsahoval dostatečně podrobný a určitý popis jednání žalobkyně, ve kterém žalovaná shledala porušení tam uvedených ustanovení zákona o vysílání, a tento popis je způsobilý dostatečně rozlišit jednání, za které byla žalobkyni uložena sankce. Při úvaze o dostatečném vymezení skutku soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS. Výrok rozhodnutí žalované vyhověl citovaným požadavkům natolik, že nebylo třeba zrušit napadené rozhodnutí. Městský soud přisvědčil žalobkyni, že ve výroku rozhodnutí nebyl uveden žádný časový údaj o pasáži, kterou žalovaná shledala v rozporu se zákonem, ale soudu stačilo, že tyto úseky byly řádně specifikovány v odůvodnění.

6. Žalovaná podle městského soudu shledala porušení zákona v realistickém zobrazování násilí v předmětném pořadu. Děj kriminálního příběhu obsahoval záběry na zakrvácené tváře kriminalisty i oběti, které byly v jednom případě samoúčelně opakovány. I vzhledem k celkovému vyznění odvysílaného pořadu, ve kterém zápletka spočívala v narušených rodinných poměrech, městský soud uzavřel, že v posuzovaném pořadu byl ničen nejen život a zdraví lidí, ale i jejich psychika a rodinné vazby. Odůvodnění žalované

týkající se naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu městský soud shledal dostatečným.

7. Konečně se městský soud zabýval návrhem žalobkyně na moderaci uložené sankce. Uvedl, že žalovaná nepochybila při kvalifikaci správního deliktu, zvolila správný druh trestu a uložila jej v mezích stanovených zákonem. Městský soud neshledal, že by stanovená pokuta byla v posuzovaném případě zjevně nepřiměřenou. Naopak, odpovídala danému porušení zákona, jeho charakteru i zákonnému rozpětí. Soud neshledal prvky libovůle ani vybočení z rozhodovací praxe. Navíc měl za to, že žalovaná při ukládání sankce řádně zhodnotila všechna zákonná kritéria a uvedla, k jakým skutečnostem přihlížela. Pokuta přitom byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí.

III.

8. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

9. Stěžovatelka předně zopakovala, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla jako závadné čtyři scény. Prvé tři zachycovaly střelbu hřebíkem do lidského oka a následky této události, čtvrtá scéna zobrazovala vraždu matky. Posuzovaný pořad jako celek ani jeho jednotlivé scény nebyly podle stěžovatelky způsobilé ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých, a to s ohledem na počet scén označených jako závadné, délku jejich trvání, jejich vyznění v kontextu děje, jakož i vzhledem k tomu, že pořad byl odvysílán v podvečerních hodinách. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2009, čj. 7 Ca 336/2008 - 34, ve kterém byl hodnocen stejný pořad vysílaný na programu Nova ve shodném časovém pásmu. Otázka, zda záběry lidského utrpení či krve mohou působit na dětského diváka traumaticky, závisí podle tohoto rozhodnutí na způsobu jejich zobrazení. Nadto je nezbytné hodnotit scény i ve vztahu k ostatnímu obsahu pořadu. Významným kritériem je také doba vysílání, a to i z pohledu legitimního očekávání rodičů, že zejména v ranních a poledních pořadech nebudou zobrazeny závadné scény.

10. Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem městského soudu o možném ohrožení vývoje dětí a mladistvých také s odkazem na odborné posouzení jiného pořadu ze série Kriminálka Miami, které obsahovalo definici nebezpečného televizního násilí. Namítla, že dějová zápletka posuzovaného pořadu se nikterak nevymyká jeho žánru, tedy detektivnímu příběhu. Motivy pachatelů trestných činů jsou zde zpravidla zavrženíhodné a jako takové jsou v pořadu prezentovány. Z pohledu případné nebezpečnosti mediálního násilí je podstatné potrestání pachatelů, předmětný pořad ukázal utrpení oběti, nenabádal k napodobování a vedl k morálnímu ponaučení.

11. Dále stěžovatelka městskému soudu vytkala, že v době vysílání pořadu nebylo možné rezignovat na regulační povinnost rodiny vůči dětem té věkové kategorie, u které bylo možné zvažovat působení pořadu na jejich nerušený vývoj. Dále zdůraznila nutnost přihlédnout k době vysílání pořadu a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2011, čj. 8 As 79/2010 - 84, podle kterého může čas vysílání hrát roli při posouzení naplnění materiální stránky deliktu. Stěžovatelka uvedla, že byť by její jednání

mohlo vykazovat formální znaky skutkové podstaty daného deliktu, nevykazovalo takovou míru společenské škodlivosti, aby byla naplněna i jeho materiální stránka. Současně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu připomněla, že správní orgány musí zkoumat i tuto stránku správních deliktů.

12. Podle názoru stěžovatelky se městský soud nevypořádal s žalobní námitkou, že posuzovaný pořad není v rozporu s definicí nebezpečného televizního násilí obsaženou v odborném posouzení. Navíc neodůvodnil, proč ve vztahu k namítané nezbytnosti zohlednit i dobu vysílání pořadu zaujal právní názor odlišný od rozhodnutí jiných senátů téhož soudu. Na tomto místě stěžovatelka odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které by mohlo rozdílné rozhodování různých senátů krajských soudů v obdobných věcech bez odpovídajícího odůvodnění způsobit nezákonnost soudních rozhodnutí. Městský soud přitom podle stěžovatelky „*vyslovil opačný právní názor, když konstatuje, že zákonné povinnosti rodiny při výchově dětí a mladistvých nemají vliv na posuzování způsobilosti pořadů ohrozit chráněný veřejný zájem s ohledem na čas jejich vysílání*.“ Uvedené vady činí dle stěžovatelky napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

IV.

13. Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

14. Uvedla, že městský soud potvrdil její oprávnění vyhodnotit v rámci vlastního správního uvážení, zda jisté záběry pořadu založily pochybnost o vhodnosti jeho vysílání před 22. hodinou a zda mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Poukaz stěžovatelky na jiný rozsudek městského soudu, ve kterém byl hodnocen stejný pořad vysílaný ve shodném časovém pásmu, považovala žalovaná za nepodstatný. Každý pořad je totiž nutno posuzovat zcela individuálně. Obdobně se stěžovatelka vyjádřila k namítanému odbornému posouzení, resp. znaleckému posudku. Ve vztahu k samotnému hodnocení pořadu odkázala na své rozhodnutí. Žalovaná dále namítla, že stěžovatelka neuvedla žádné důvody, proč nesouhlasila se závěry soudu ohledně regulační povinnosti rodiny. Přitom vyslovila, že při ochraně veřejného zájmu nelze spoléhat na to, že všichni rodiče mají vždy absolutní kontrolu nad tím, jaké pořady jejich děti sledují. Pokud stěžovatelka citovala rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ohledně doby vysílání pořadu, podle názoru žalované šlo o účelové vytržení jediné věty, která v kontextu celého rozhodnutí vyznívá naprosto odlišně. Žalovaná měla naopak za to, že ani čas odvysílání nemůže snížit nebezpečnost daného jednání natolik, aby se nejednalo o správní delikt. Závěrem dovodila, že se soud zabýval všemi žalobními body, a poslední stížní námitka byla zmatečná a irelevantní.

V.

15. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

16. Kasační stížnost není důvodná.

17. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem městského soudu, že posuzovaný pořad byl způsobilý ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokud stěžovatelka namítla, že pořad měl být hodnocen také s ohledem na počet a délku nevhodných scén, jejich celkové vyznění a dobu vysílání, je třeba zdůraznit, že městský soud vzal všechny tyto okolnosti v úvahu. Z odůvodnění jeho rozhodnutí totiž vyplývá, že posuzoval jednotlivé sporné záběry i celkový dojem pořadu. Pokud jde o dobu vysílání pořadu, je třeba stěžovatelce přisvědčit, že časové hledisko by mohlo v konkrétním případě hrát roli v otázce naplnění materiální stránky správního deliktu. Tento závěr byl ostatně vyjádřen i v rozsudku zdejšího soudu čj. 8 As 79/2010 - 84, na který stěžovatelka odkázala. Skutkový rámec věci, v níž bylo rozhodnuto shora uvedeným rozsudkem, se však zásadně liší od nyní posuzované věci. Stručně lze připomenout, že přes odvysílání dříve hodnoceného pořadu krátce před desátou hodinou večerní bylo v uvedené věci vzhledem ke kvalitě a množství sporných záběrů shledáno porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. V nyní posuzované věci byl přitom pořad odvysílán v podvečerním čase, který zjevně není blízký desáté hodině večerní. Nejvyšší správní soud tedy přitakal městskému soudu, že doba vysílání posuzovaného pořadu nemohla v kontextu nyní řešené věci vyústit v závěr o nenaplnění znaků předmětného deliktu, resp. že čas vysílání byl okolností, k níž žalovaná správně neopomněla ve svém rozhodnutí přihlédnout.

18. Dále Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku, že pokud byl předmětný pořad v souladu s obsahem odborného posouzení jiného pořadu ze série Kriminálka Miami, nemohl ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že předmětem řízení u žalované i městského soudu bylo výhradně hodnocení toho, zda stěžovatelka odvysíláním konkrétního pořadu Kriminálka Miami na programu NOVA dne 26. 1. 2010 od 17:45 hodin porušila povinnost stanovenou v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Zcela obecně je navíc možné připomenout, že je to především žalovaná, která je oprávněna na základě samostatného, racionálního a logického zvážení posoudit, zda určité jednání v potencionální rovině ohrožuje fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, nejedná-li se o hraniční, skutkově složitý případ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, čj. 6 As 31/2011 - 108, www.nssoud.cz, a tam odkazovanou judikaturu). Znalecký posudek, resp. odborné posouzení jako jedna z forem důkazních prostředků se vztahuje jen na konkrétní projednávaný případ. V něm vyslovenou „definici“ nebezpečného televizního vysílání navíc nelze ani v obecné rovině považovat za právně závaznou, neboť znalcům je vyhrazeno pouze zkoumání otázek skutkových (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, čj. 7 As 70/2009 - 190, č. 2341/2011 Sb. NSS). Znalci se nepřibírají, aby sdělovali úřadu svá stanoviska k právním otázkám nebo k otázkám, k jejichž správnému porozumění a řešení disponuje správní orgán potřebnými odbornými znalostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, čj. 1 Afs 71/2009 - 113, č. 2313/2011 Sb. NSS). Zdejší soud proto uzavřel, že „definice“ zformulovaná v rámci posuzování odlišného televizního pořadu, byť by se jevila být obecnou charakteristikou závadného mediálního násilí, nebyla v nyní posuzované věci podstatná.

19. Nejvyšší správní soud přitakal městskému soudu, že při hodnocení možných účinků pořadu na vývoj dětí a mládeže, resp. odpovědnost stěžovatelky, nebylo podstatné, zda by se u sledování televizního vysílání měla uplatnit výchovná role rodiny. Právě

naopak, podle rozsudku č. 858/2006 Sb. NSS by rodiče měli mít možnost spolehnout se na to, že jejich děti nebudou při sledování televize vystaveny možným negativním vlivům alespoň v časovém úseku od 6:00 do 22:00 hodin. Nejvyšší správní soud navíc souhlasil se závěrem městského soudu, že ani případná regulační povinnost rodiny by neměla vliv na zákonné povinnosti provozovatele televizního vysílání.

20. Dále Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stížní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, dle které se městský soud nevypořádal s žalobním bodem o odborném posouzení. Odkazem stěžovatelky na toto posouzení se zabývala již žalovaná ve svém rozhodnutí. Zdůraznila, že se jednalo o posudek zpracovaný v rámci jiného správního řízení a že z něj stěžovatelka účelově vytrhla pouze určité pasáže. V dalším žalovaná posuzovala předmětný pořad bez ohledu na zde formulovanou „definici" nebezpečného televizního násilí. Z kontextu jejího rozhodnutí je možné dovodit, že žalovaná hodnotila daný pořad sama na základě vlastní úvahy a obsah odborného posouzení nepovažovala v posuzované věci za rozhodný. Městský soud označil v napadeném rozsudku odůvodnění žalované v části týkající se naplnění skutkové podstaty daného správního deliktu za dostatečné. Zdůraznil přitom, že žalovaná je sama oprávněna posoudit vhodnost vysílání daného pořadu před 22. hodinou. Z rozsudku je zřejmé, že se městský soud tímto způsobem vyjádřil i k žalobní námitce stran odborného posouzení a přitakal závěru žalované o nepodstatnosti daného tvrzení stěžovatelky. Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že v návaznosti na právní názory vyslovené v bodě 18 tohoto rozsudku shledal úvahu městského soudu správnou.

21. Konečně Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že městský soud opomněl ve svém rozhodnutí uvést, co jej vedlo k zaujetí odlišného právního názoru k otázce zohlednění doby vysílání pořadu. Městský soud totiž netvrdil, že by správní orgán nebyl povinen vzít tuto okolnost v úvahu, nýbrž pouze dovodil, že v projednávané věci nemohla mít doba vysílání posuzovaného pořadu vliv na závěr, že stěžovatelka porušila § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání.

22. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

23. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí dle obsahu spisu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. prosince 2011

JUDr. Jan Passer

předseda senátu